ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **KOLKOVNA GROUP a.s.**, se sídlem Náprstkova 214/7, Praha 1, zastoupené Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Bubenská 1, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Plzeňský Prazdroj a. s., se sídlem U Prazdroje 64/7, Plzeň, zastoupené JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křížovnické nám. 193/2, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 4. 1. 2013, čj. O-437115/D56155/2012/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, čj. 8 A 37/2013-71,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, čj. 8 A 37/2013-71, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Úvod:

Žalovaný nevyhověl návrhu žalobkyně na prohlášení ochranné známky, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení, za neplatnou. Žalobkyně napadla rozhodnutí rozkladem, který předseda žalovaného zamítl. Žalobkyně podala správní žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobkyně kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat otázkou rozhodování soudu bez nařízení jednání přes nesouhlas účastníka řízení.

I.

[1] Žalovaný zamítl návrh žalobkyně na prohlášení slovní grafické ochranné známky č. 284518 ve znění „PILSNER URQUELL ORIGINAL RESTAURANT“, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení, za neplatnou. Žalobkyně tvrdila, že jí svědčí práva k autorskému dílu – fontu písma „KOLKOVNA“, který je použit v napadené ochranné známce. Domáhala se proto dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, prohlášení ochranné známky za neplatnou. Žalovaný neshledal porušení autorských práv a návrh zamítl.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí orgánu prvního stupně rozklad, který předseda žalovaného zamítl a potvrdil původní rozhodnutí. Uvedl, že v době podání přihlášky ochranné známky probíhala mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení úzká spolupráce a že autorské dílo bylo použito s vědomím žalobkyně. Dílo nemohlo být užitím ochranné známky dotčeno.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí předsedy žalobu u Městského soudu v Praze. Uvedla, že správní orgán nesprávně posoudil předložené důkazy. Namítla, že nikdy neuzavřela s osobou zúčastněnou (pod)licenční smlouvu a jediný podklad závěrů napadeného rozhodnutí vznikl až dlouho po registraci ochranné známky.

[4] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně nebyla v době podání žaloby majitelkou ochranné známky č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“, a proto nemohla být dotčena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Hmotněprávní námitky tedy nepřezkoumával a omezil se pouze na procesněprávní. Uvedl, že se žalovaný vypořádal se všemi rozkladovými námitkami. Nedošlo k porušení § 16 spr. ř, jelikož žalovaný nepostavil své rozhodnutí na cizojazyčných listinách. Nepřipuštění nových důkazních návrhů v řízení o rozkladu není vadou, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí; stejně tak provádění důkazů, které nenavrhli účastníci.

III.

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Namítla, že městský soud měl přezkoumat její hmotněprávní námitky. Důvodem podání návrhu na neplatnost ochranné známky „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“ byla skutečnost, že stěžovatelce svědčí práva vyplývající z výhradní licenční smlouvy k užití autorského díla, která jsou užíváním této ochranné známky dotčena, nikoliv práva z jiné ochranné známky. Stěžovatelka tedy měla žalobní legitimaci dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[7] Žalovaný nesprávně posoudil, že stěžovatelka souhlasila s užíváním autorského díla osobou zúčastněnou na řízení. Nikdy s ní neuzavřela sublicenční smlouvu; tyto závěry

nebyly ve správním řízení prokázány, ačkoliv jsou klíčové pro posouzení celé věci. Osoba zúčastněná na řízení neunesla důkazní břemeno o existenci sublicenční smlouvy či souhlasu. Žalovaný v rozporu s principy správního řízení otočil důkazní břemeno na stěžovatelku. Ta však tvrdila, že smlouvu neuzavřela a neexistenci nelze pozitivně dokazovat.

[8] Považuje za nesprávný postup žalovaného, že nezohlednil dokumenty, které stěžovatelka přiložila k rozkladu. Jedná se o natolik významné důkazy, že jejich nepřipuštění mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Nebyly splněny podmínky pro uplatnění zásady koncentrace. Tyto závěry nesprávně potvrdil i městský soud.
[9] Stěžovatelka též uvedla, že městský soud rozhodl, aniž by nařídil jednání, ačkoliv s tím výslovně nesouhlasila. Byla ji tím odňata možnost účinné obrany při hájení jejích oprávněných zájmů.

[10] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu, rozhodnutí správních orgánů druhého i prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zkoumal dotčení autorského díla a dospěl k závěru, že k němu nedošlo. Stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení spolu v době podání přihlášky ochranné známky úzce spolupracovaly. Z předložených dokumentů vyplynulo, že stěžovatelka udělila souhlas s užíváním autorského díla. Jakkoliv nebyl návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky odůvodněn kolizí ochranných známek, ale z důvodu tvrzeného zásahu do práv k autorskému dílu, je rozhodnutí žalovaného po právu.

[12] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že kasační námitky jsou nesprávné a stížnost nedůvodná. Městský soud správně posoudil veškeré podstatné právní otázky a správně uvedl, že žalobkyně byla legitimována k podání žaloby jen dle § 65 odst. 2 s. ř. s. Zásah do práv mohl přicházet v úvahu jen v souvislosti s ochrannou známkou „KOLKOVNA“. Rozhodnutí má oporu ve spisu a je dostatečně odůvodněno. Uvádí, že nenařízením jednání nebyla stěžovatelčina práva zkrácena.

[13] Stěžovatelka v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedla, že pro posouzení její žalobní legitimace není podstatné, zda byla v době podání žaloby vlastníkem ochranné známky č. 251008 „KOLKOVNA“. Stěžovatelka je osobou, které náleží práva k autorskému dílu ve smyslu § 7 písm. i) zákona o ochranných známkách a má žalobní legitimaci dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Svědčí jí majetková autorská práva k fontu písma KOLKOVNA, která plynou z výhradní licenční smlouvy. Postupem městského soudu, který nenařídil jednání, byla stěžovatelce odebrána možnost účinné obrany jejích zájmů, respektive porušeno právo na spravedlivý proces. V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvedla, že z důkazů nevyplývá, že by v době podání přihlášky napadené ochranné známky jednala s osobou zúčastněnou ve shodě. Tvrdí, že neudělila k užití souhlas a jeho neexistenci nelze pozitivně prokazovat, důkazní břemeno leží na osobě zúčastněné.

[14] Osoba zúčastněná na řízení v odpovědi uvedla, že stěžovatelka nebyla legitimována k žalobě dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud se správně nezabýval hmotněprávními námitkami a stejně by měl učinit i soud kasační. Rozhodnutím předsedy žalovaného nebyla dotčena žádná veřejná subjektivní práva stěžovatelky, jedná se o domnělý zásah do majetkových autorských práv, která jsou soukromoprávní.

V.

[15] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou, podle níž městský soud rozhodl v dané věci bez nařízení jednání, ač pro to nebyly splněny podmínky uvedené v § 51 s. ř. s.

[18] Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla ve výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. poučena o tom, že souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání udělí také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádří svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Zástupci stěžovatelky byla výzva doručena do datové schránky 23. 3. 2013.

[19] Stěžovatelka přípisem z 2. 4. 2013, doručeným soudu osobně ve stejný den, sdělila, že *„nesouhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání“*.

[20] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud *„rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“* Dle odstavce 2 téhož ustanovení „[s]*tanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech*“. Možnost rozhodovat bez jednání představuje výjimku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 3/2007-68).

[21] Ze soudního spisu plyne, že městský soud vyzval stěžovatelku, aby v zákonné lhůtě sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, popřípadě ve stejné lhůtě sdělila soudu svůj nesouhlas s takovým postupem. Zároveň ji poučil o důsledcích nevyjádření se k této výzvě ve lhůtě dvou týdnů od jejího doručení. Sdělila-li stěžovatelka před uplynutím lhůty soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud přesto jednání nenařídil a rozhodl ve věci, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 49/2008-62).

[22] Městský soud nezrušil rozhodnutí pro vady uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., ani nevyslovil jeho nicotnost podle odst. 2 uvedeného ustanovení, ale zamítl žalobu pro její

nedůvodnost. Proto nebylo možno o věci rozhodnout bez nařízení jednání ani dle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 s. ř. s.

[23] Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a k vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

[24] V dalším řízení městský soud nařídí k projednání žaloby jednání. V novém rozhodnutí ve věci samé, v němž se vypořádá se všemi uplatněnými žalobními body, pak budou zohledněny i výsledky jednání.

[25] Nejvyšší správní soud se v tomto okamžiku nemůže vyjádřit k ostatním stížním námitkám, protože nelze předjímat další vývoj věci v návaznosti na průběh ústního jednání. Vypořádání těchto námitek by bylo předčasné a potvrzení, nebo popření správnosti postupu městského soudu by postrádalo svůj význam.

VI.

[26] Městský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d)]. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a znovu posoudí důvodnost stěžovatelčiny žaloby.

[27] V rozhodnutí o věci samé rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. srpna 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu